

rigtignof et Skridt fremad i kirkelig Frihed, hvilket jeg paastjønner, skjøndt jeg ved Siden deraf ikke kan andet end undre mig over, at en saadan Indvømmelse af Menighedsmedlemmers naturlige Ret har kunnet tilbageholdes saa længe, men den har efter mit Skjøn ikke fyldestgjort de billige Fordringer, som Menighedsmedlemmer kunne stille. Den har saaledes ikke aabnet Sognets Kirkedør for den fremmede Præst, og den har ikke saa nær erstattet Menighedernes Mangel paa Indflydelse ved Valget af deres Præster. Vil og tør Regjeringen ikke give Menighederne Medbestemmelsesret ved Raadbelsen af deres Sjælesørger, saa synes jeg dog, at den i alt Fald indenfor Folkekirkens Omraade burde give de enkelte Medlemmer, der, for egen Regning vel at mærke, saavel i aandelig som timelig Henseende ønske en anden Pleie, end den, der kan vorde dem tildeel af den dem paatvungne Præst, om jeg saa maa sige, et saa frit Valg og en saa bekvem Veilighed, som de billigviis kunde ønske. Det er desværre en Kjendsgjerning, at der sidder Præster i Embeder, om hvem jeg troer, man er berettiget til at sige, at de burde være alt andet end Præster, om hvem man fristes til at troe, at de ikke opfatte deres Hyrdegjerning som en Samvittighedspligt at røgte paa en kristelig Maade, Præster, der Nar ud og Nar ind ere Menighederne til aabenbar Forargelse og dog blive de siddende i Menighederne og forestille Sjælesørgere for Hundreder af Sjæle.

Formanden: Jeg skalde dog henstille, om den ærede Taler ikke vilde moderere sine Udtryk. Jeg troer ikke, det er rigtigt at sige, at der er Præster, som ere Menighederne til aabenbar Forargelse, og at de dog blive siddende i Embederne.

J. J. Christensen: Jeg beder meget om Forlæbelse, jeg havde troet, at det desværre var Kjendsgjerninger, der forelaae saa tydeligt, at de maatte komme til Orde ogsaa her; men

jeg skal naturligviis føie mig efter Formandens Opfordring.

Formanden: Det er kun imod de stærke Udtryk, jeg har gjort Indsigelse.

J. J. Christensen: Jeg skal meget gjerne komme den ærede Formands Ønske imøde, og i Henhold til hans Opfordring skal jeg altsaa ikke her fordybe mig i en Betragtning over, hvorledes Regjeringen vel kan forsvare at sende Menighederne Præster af den Slags, som steet er, eller hvorledes den ret vel Nar ud og Nar ind rolig kan see paa, at de samme Menigheder vedblivende føie Byrden af uduelige Præster og maa savne Sjælesørgere, som ere Præster i Ordets virkelige Forstand; men jeg skal dog i al Beskedenhed fremsætte det Ønske, at der maatte blive seet nok saa godt efter i Krogene, thi jeg troer virkelig, at en Rensning hiit og her vilde tjene særdeles vel i vedkommende Menigheders sande Interesse. Jeg troer, at det foreliggende Lovforslag er ikke ringe stikket til at bøde paa de tilstedeværende Mangler, og medens det er et glædeligt Tidernes Tegn, at det kristelige Liv vaagner og rører sig temmelig mægtigt paa de forskellige Steder, og derved den selobevidste Trang til en virkelig kristelig og aandelig Pleie og Veiledning maa voxe i samme Grad, troer jeg, at Tiden nu saa godt som nogensinde opfordrer til Udførelse af Lovforslagets Tanke. Hvad jeg ogsaa formener, der temmelig vægtigt taler for det foreliggende Lovforslag, er den Omstændighed, at der almindeligviis med Opvækkelsen følger Fare for Sektvæsen, naar ikke Stedets Præst kan eller vil være de Ubesfæstede til virkelig og sand Støtte, og jeg troer, at Mange under saadanne Omstændigheder ville finde den Veiledning og Støtte hos disse omreisende Præster, som de maatte mangle hos deres egne Præster. Heller ikke troer jeg, det maa ganske oversees, at der er ikke ringe Righed mellem den Ordning, som foreslaaes i det foreliggende Lovforslag, nemlig omreisende